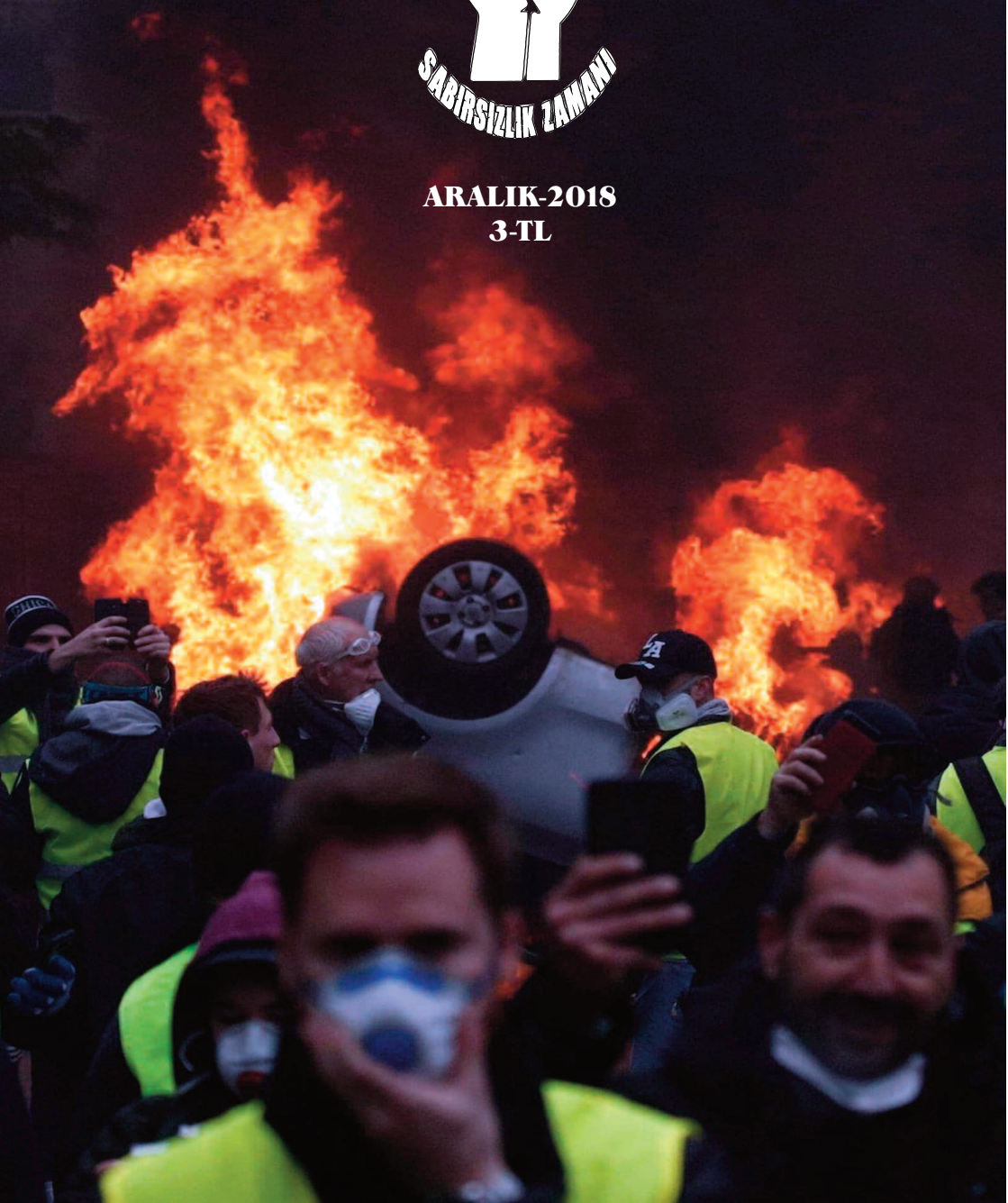

ARALIK-2018
3-TL

İÇİNDEKİLER

Merhaba

Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi

Kadın Öğrenci Örgütlenmesinde Kadro Sorunu

C. Eylem

Mirabel Kardeşler ve 25 Kasım'ın Tarihi

Antakya'dan DÖB'lü Kadınlar

Dünya'dan Kadın Haberleri

Antakya'dan Sabırsızlık Zamanı Okurları

SSCB'de Kadınlar ve Üretim - 1

Antakya'dan DÖB'lü Bir Kadın

Korku, Yozlaşma ve Cesaret

Arno Doğan

Komünist Karakteri Yaratalım

Umut Güneş

HDP Gençlik İkinci Olağan Kongresi

Devrimci Öğrenci Birliği / İstanbul

Seni Halk Adına Ölüme Mahkum Ediyorum (Kitap Tanıtımı)

Antakya'dan DÖB'lü Kadınlar

Yeryüzünde

Paramaz Ermes

Fransa'da Öğrenci Eylemleri

Bir Sabırsızlık Zamanı Okuru

Merhaba Sevgili Sabırsızlık Zamanı Okurları,

Aralık sayımız ile yeniden karşınızdayız. Sermayenin yaşadığı küresel ekonomik ve siyasal bunalım dünyanın her yerini sarsarken, Fransa’da, Belçika’da, Tunus’ta yoksullar, ezilenler yani %99’u oluşturan milyonlar harekete geçmiş durumda. Küresel çapta devrim korkusu sermayeyi kemirip dururken, bizim coğrafyalarımızda da faşizm dizginsiz devlet terörüyle devrimci güçlere saldırmaya devam ediyor. **Ama kavga her yerde fabrikada, atölyede, sokakta, okulda...**

Kavga yaşamın kendisi... İşte bu sayımızda kavganın ve yaşamın yarısı olan kadına, kadın mücadelesine ve örgütlenmesine değineceğiz. Dünyadan kadın haberlerine bakarken, öğrenci hareketinde kadro sorununu birlikte irdelleyeceğiz. 19 Aralık 2000’de faşizme karşı zindanlarda savaşıyan devrimcileri birlikte selamlayacağız, DÖB’ün 50.kuruluş yıldönümüne ve gençlik faaliyetlerine bakacağız.

Kış ayları zorlu aylar, ama bu zorlu havalarda dövüşenler de var diyenler olarak sesimizin ulaştığı, öfkeli olan ama kendisini yalnız hisseden tüm öğrencilere gençliğin devrimci yayını götürelim, sesimizi büyütelim!

Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi

“**Kadro gerçeğimiz nedir?**” diye sorulduğunda ilk verilecek cevap niteliksel zayıflık olacaktır. Faaliyet alanımız bugün için sınırlı bir kadro potansiyeli bulduruyor ve bu potansiyel devrimci kimlik, ideolojik donanım, önderlik kapasitesi vb. açılardan niteliksel zayıflıklar taşıyor. Tüm bu olgular “**kadro eğitimi**” sorununu dolaysız olarak önümüze çıkarıyor. Mevcut kadrolarımız büyük oranda gündelik siyasal çalışmanın dar zeminleri üzerinde yetişiyor. Niteliği şekillendirmesi bakımından gündelik pratik eğitim elbette paha biçilmez bir önem taşıyor. Fakat bunu tamamlayacak olan ideolojik-teorik eğitim ve pratik aksadığında, tek yanlı gelişim kaçınılmaz oluyor. Lenin’in ‘‘Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz.’’ sözü bizlere yön ve yöntem veren bir noktada duruyor.

Bizzat sınıf mücadelesinin içerisinde gündelik olarak pratik konumlanmış, bizzat üst kadrolar tarafından yönlendirilemez ve öğrenci/genç kadın kadro bu zeminde yalnızlaşırsa eğer, gelişim süreci daha en başta sağlıksız bir hal alacaktır. Pratik içinde eğitim çalışmaları bir kadro için en keskin dönüşüm zeminidir; ancak üst kadrolar tarafından sistemli ve düzenli bir şekilde yönlendirilmezse, verimsiz sonuçlar yaratabilir. Bu durumda her devrimci kadın öğrenci kadro salt kendi sınırlı çabasının sonuçları üzerinden bir gelişim süreci yaşar.

Dünya Görüşü İle Donanmak ve Teorik Eğitim

Bu konuda da devrimci kadın öğrenci kadro asla yalnız bırakılmamalıdır. Bir devrimci, faaliyet alanı ile bağ kurduğu andan itibaren, gelişim ihtiyacına göre faaliyet alanının bizzat denetimi ve yönlendiriciliği ile ideolojik-teorik eğitim süreci örgütlenmelidir. Bu örgütlü ve kolektif bir süreç olarak ilerlemelidir. Bu konuda Marx’ın bir saptaması var. O dönem ideolojik olarak mücadele yürüttüğü insanlardan birisi hakkında, “*kendi kendisini eğitmenin tüm kusurlarını ve sınırlarını taşıyordu*” diyor. Bir devrimci kadın öğrenci kadronun ideolojik-teorik eğitim sürecini kendi haline bırakırsanız, kendi çabasıyla ancak **sınırlı ve yetersiz** bir nitelik yaratabilir.

Kadro gerçeğimizin bir diğer boyutunu ise **yaşam tarzı sorunları** oluşturuyor. Öğrenci gençlik kendi başına bir sınıf değil, farklı sınıfsal kesimlerin bir araya gelen **toplumsal bir tabakadır**. Öğrenci gençliğin büyük kesimleri genellikle küçük burjuva özelliği gösterirler. Kapitalist sistem içerisinde şekillenen yaşam tarzı, alışkanlıklar, eğilimler, değerler vb. sebeplerden ötürü bunu yğun bir şekilde gözlemleyebiliriz.

Devrimci faaliyet alanlarında bu yaşam tarzı ve geri alışkanlıklara karşı sis-

Fakat Marksist-Leninist Politik Hatlarımız Bu Açıdan Fazlasıyla Şanslıdır

temli bir mücadele anlamına geliyor. Yaşamlarında yer alan ve zamanında hesaplaşamadığı için yerleşen bir dizi alışkanlık, bugün önümüzde ciddi sıkıntılar yaratabiliyor. Bir dizi yoldaşa bunu görmek mümkün. Devrimci mücadeleyle, toplumla, insanlarla ve dünyayla kurdukları bir dizi ilişkide burjuva düzenden kalan izler karşımıza çıkabiliyor.

Mesela bugünkü kadro potansiyelimizde görülebilen örgütlenme sorunu, yoldaşları ve çevresindeki insanlarla **iletişim kuramaması** buradan kaynaklanıyor.

Tüm bu açılardan kadro potansiyelimizi tanımak zorundayız. Onların yaşam tarzında, alışkanlıklarında, değer yargılarında, toplumla ilişkilerinde vb. düzenle kesişen yanlarını olgusal olarak tespit etmeli, aşmak noktasında çözümler üretmeli ve önlerine koymalıyız. Sorunun çözümünü sadece onlara

bırakmamalıyız. Bu elbette çok zaman ve emek vermeyi gerektiren meşakkatli bir iş. Ama faaliyet alanı bunun gereklerini yerine getiremezse eğer, kadrosal planda nitel bir sıçrama yaratamayacaktır. Zira *“sorunlar, bizzat kendilerini yaratanların yöntem ve yaklaşımları ile çözülemezler.”*

Faaliyet alanı olarak bu konuda gereken çaba ortaya konulduktan sonra elbette pratik bağlamda çözüm süreci kadrolara kalıyor.

Bu konuda kim çaba ortaya koyuyor, faaliyet alanının yaklaşımlarına kim yanıt veriyorsa, devrim yolunda **ilerleme** kaydedecektir.

Özellikle yıllardır kadın öğrenci örgütlenme faaliyet alanımızın

bulunmamasından kaynaklı son süreçlerde yaptığımız atılımlarımızın başarılı bir alan çalışmasına dönüşmesini istiyorsak; ilk kendimizde ilerleme ve

sıçrama kaydetmeliyiz.

Kadın öğrenci kadrolar ilk hedefimiz **ideolojik-politik yetkinliğimizi artırma, bu faaliyete dair perspektif edinme ve çevremizdeki yoldaşları bu anlamda geliştirmeye çalışmak** olmalıdır. Örgütlülük bilincimizi yükseltmek ve sağlam kadrolar yaratarak alanlarımızın genişlemesini sağlamak bizleri nihai sonuca yaklaştıracaktır. Kadın örgütlenmesi faaliyetinin bizlere hareket katacağını, inisiyatif geliştirme şansı sunacağını unutmamalıyız!

Bulduğumuz alanlarda çalışmalarımızın yoğunluğundan sızlanmamalı, kadın örgütlenmesi faaliyetimizin önüne geçmesine izin vermemeliyiz. Bu çalışmaları gerçekleştirirken yolumuz uzun, toplumsal devrim gerçekleşene kadar kadın sorunu çözüme kavuşmayacaktır. ‘Yaşamın yarısı, kavganın da yarısı’ sloganını kendimize ve çevremize kabul ettirmeliyiz.

Bu sebepten kadro sorununa daha detaycı yaklaşmalı, çözüm odaklı olmalı ve objektif bakış açısı kazanmaya özen göstermeliyiz.

C. EYLEM

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'nün, Dominik Cumhuriyeti'nden bize ulaşan kanlı bir tarihi var. Bu tarih, bir diktatöre karşı verilen **onurlu bir mücadeleyi** bizlere anlatıyor. Her 25 Kasım'da, sokağa inip “Kadına Karşı Yapılan Her Türlü Şiddete Hayır” demeden önce, şiddet ve kanla beslenen bir diktatörü deviren, özgürlük savunucusu üç kız kardeşin mücadelesini bilmemiz gerekiyor.

Rafael Trujillo adlı diktatör, 1930'da askeri darbe yaparak Dominik Cumhuriyeti iktidarını ele geçirdi. Bu diktatör, ülkeyi tam 31 yıl boyunca baskı ve zulümle yönetti. Diktatör Trujillo, ABD'nin, kendisine yakın kişilerin ve burjuva kesiminin desteğiyle iktidarda kalmayı uzun yıllar boyunca başardı. Ancak ülkede onun bu dikta rejiminden hoşlanmayanlar ve kabul etmeyenler de vardı. **Baskının olduğu yerde mücadelenin de her zaman olduğu** bir gerçektir.

Ülkede zaman zaman özgürlük ve demokratik haklar için gerçekleşen hareketler, eylemsellikler kendini var ediyordu. Trujillo ve rejimine karşı koyan hareketlerden biri de Clandestina adlı hareketti. Hareket, Patria, Minerva ve Maria adlı 3 kız kardeşten oluşuyordu. Bu kardeşler **Mirabel Kardeşler** olarak biliniyorlardı. Eşleri de onlara destek oluyor, rejime ve Trujillo'ya karşı birlikte mücadele ediyorlardı. Trujillo'nun kendisine ve yönetimine karşı gelenlerden

kurtulma yolu ise oldukça acımasızdı. Onları ya hapse atıyor ya da öldürtüyordu.

Mirabel Kardeşler'in demokrasi ve özgürlük mücadeleleri, onların Trujillo tarafından pek çok kez hapse gönderilmelerine neden oldu. Diktatör Trujillo onları hapse göndermekle kalmadı. Tüm mülklerine de el koydu ve yaptığı bir halk konuşmasında şöyle dedi; “Ülkenin en büyük iki sorunu kilise ve Mirabel kardeşlerdir.” Böylece diktatör, Mirabel Kardeşleri vatan haini ilan ediyor ve kendisini dinlemeye gelen yandaşlarına yapmaları gerekeni açık ve net bir biçimde söylüyordu. Mesajı alan diktatörün yandaşları, Trujillo'nun bu konuşmasından sadece 23 gün sonra, 25 Kasım 1960'da eşlerini hapisanede ziyaret etmekten dönen Mirabel kardeşlerin arabasını yolda durdurdular. Arabadan indirdikleri Mirabel kardeşlere önce tecavüz ettiler sonra da sopalarla döverek öldürdüler. Trujillo'nun yandaşları, Mirabel Kardeşler'in cesetlerini bir uçurumdan aşağıya attı. Devlet ve medya ise bu olayın bir trafik kazası olduğunu söyledi.

Mirabel Kardeşler'in ölümüyle bir zafer kazanacağını sanan Trujillo'nun başı daha çok derde girdi. Ülkedeki devrimci hareket daha da güç kazandı, eylemler, çatışmalar her yere yayılmaya başladı. ABD durumun devrime gittiğini görerek verdiği desteği geri çekti.

Mirabel Kardeşler'in ölümünden 6 ay sonra 30 Mayıs 1961'de ise Trujillo bir suikast sonucu öldürüldü. Trujillo'nun öldürülmesinden yaklaşık iki sene sonra, Şubat 1963'te de Dominik Cumhuriyeti demokratik bir şekilde oy kullanarak yeni hükümetini seçti. Böylece Dominik Cumhuriyeti acımasız diktatöründen kurtulmuştu ancak bunun bedelini ödenebilecek en ağır şekilde, hayatlarını feda ederek Mirabel Kardeşler ödemişti.

Mirabel Kardeşler adına bir vakıf ve müze kuruldu. Ayrıca Dominikli şair Pedro Mir, Kelebeklerin Amını şiirinde, Mirabel Kardeşlerin katledilmesini kınayıp anlattı. Julia Alvarez de, **Kelebekler Zamanı** adlı kitabında Mirabel Kar-

deşlerin hayatını ve mücadelesini anlattı. Kelebekler Zamanı kitabı aynı isimle sinemaya da uyarlandı. Böylece tüm bu eserlerle birlikte Mirabel Kardeşler ölümsüzleşmiş oldu.

Mirabel Kardeşler'in öldürülmesinden yıllar sonra, 1981 yılında, Dominik Cumhuriyeti'nde Latin Amerika Kadın Kurultayı toplandı ve 25 Kasım'ı Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele ve Uluslararası Dayanışma Günü olarak ilan etti. Birleşmiş Milletler (BM) ise daha geç bir tarihte, 1999 yılında 25 Kasım'ı Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü ilan etti. Böylece 25 Kasım, Mirabel Kardeşler'in ölümlerini ve onurlu mücadelelerini anma ve kadına yönelik yapılan her türlü şiddetle mücadele etme günü oldu.

Mirabel Kardeşler gibi bedel ödemiş, cesur ve onurlu kadınları anmalı ve yeni Mirabelleri kendi şahsımızda yaratmalıyız!

Antakya'dan DÖB'lü Kadınlar

Türkiye gibi dünyanın birçok ülkesinde 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'nde kadınlar isyanlarıyla, coşkularıyla, umutları ve inançlarıyla sokaklara çıktı.

Dünyanın her yerinde yaşamlarını zora sokan şiddetin, eşitsizliğin, sömürünün karşısında seslerini duyurmak için kadınlar buluşma alanlarında bir araya geldi. İşte ülke ülke 25 Kasım eylemleri...

FRANSA

Fransa'da başta Paris olmak üzere birçok Fransız şehirde 'kadına yönelik suç işleyenler cezасız kalsın!' sloganıyla binlerce kadın sokaklara çıktı. #MeToo hareketinden etkilenen #NousToutes hareketi Eylül ayında kadın örgütleri tarafından oluşturuldu. nouvelobs.com'un aktardığı bilgiye göre Paris'te 30 bin, Fransa toplamında da 50 bin kişi sokaklardaydı. Kadın örgütlerinin başlattığı bu harekete sendikalardan da destek geldi.

Kadınların talepleri, şiddetle mücadele için yeterli bütçenin ayrılması, işlenen suçların cezасız kalmaması, eşit ücret, cinsiyet eşitliği oldu.

Fransa'da 2016'da 123 kadın eşi ya da eski eşi tarafından öldürüldü, 2017 verilerine göre ise 220 bin kadın şiddete maruz kaldı. Ayrıca her gün 250 kadın tecavüze uğruyor.

Le Monde Gazetesi'nin verdiği anketler bilgilerine göre, Fransa'da iş yerlerinde kadın çalışanların çok büyük bir bölümü cinsiyetçi söylemlere maruz kalıyor, cinsel tacize ve hatta tecavüze uğruyor.

ALMANYA

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü dolayısıyla Almanya'nın birçok şehrinde bir haftaya yayılan etkinlikler ve protesto gösterileri yapıldı. Almanya Köln'de de kadına yönelik şiddetle ilgili rakamların yüksekliğine ve rakamların yüksekliği karşısında alınan önlemlerin yetersizliğine dikkat çekilen etkinliklerde, ırkçılık ve cinsiyetçilik de protesto edildi.

Köln, Essen, Berlin, Münih gibi şehirlerde yapılan etkinliklerde, kadın örgütleri ve kadın yardım kuruluşları şiddete uğrayan kadın sayısının kayıtlara geçenden çok daha fazla olduğunu belirterek hala şiddet olaylarını bireysel sorun olarak görüp suç duyurusunda bulunmayan çok sayıda kadın olduğunu dile getirdiler. Eylemlerde kadın sığınma evlerine ilişkin sorunların çözülmesini, kürtaj yasasını kadınların lehine düzenlenmesi, göçmen kadınların eşlerinden bağımsız olarak oturma ve çalışma hakkı, ırkçılık ve cinsiyetçiliğin son bulmasına ilişkin talepler yer aldı.

Federal Gençlik Aile Kadın ve Yaşlılar Bakanlığı'nın açıkladığı rakamlara göre 2017 yılında 113 bin 965 kadın eşi, eski eşi ya da partneri tarafından şiddete uğradığı için suç duyurusunda bulundu. 147 kadın eşi veya eski eşi tarafından öldürüldü.

İSVİÇRE

İsviçre'de binlerce kadın şiddete 'hayır' dedi. Bir sonraki adım 14 Haziran 2019 kadın grevi. 24 Kasım'da Fransızca konuşulan kantonlarda bir araya gelen binlerce kadın ve erkek cinsiyetçiliğe ve şiddete karşı birlikte yürüyüş düzenledi. Kadınlar "*İş yerinde, okullarda, veya evde ve kamusal alanlarda cinsiyetçiliği ve şiddeti reddediyoruz. Çünkü biz kadınlar hakaret, tehdit, taciz, tecavüz ve kadın cinayetleri olmayan özgür bir toplum istiyoruz, bunun için yürüyoruz*" açıklamasında bulundu.

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddetle Uluslararası Mücadele Günü nedeniyle İsviçre'nin Fransızca konuşulan kantonlarında kadınlar sokaklara çıktı, şiddete, cinsiyetçiliğe karşı taleplerini haykırdı. Lozan, Cenevre, Fribourg ve Neucha-

tel’de binlerce kadın ve erkek cinsiyetçiliğe, tacize, tecavüze ve kadın cinayetlerine ‘hayır’ dedi. Kadınlar sloganlarla, çeşitli etkinliklerle uluslararası mücadele gününde baskı ve şiddete karşı “**Hep birlikteyiz**” (#NousToutes) dedi.

Cenevre’deki eylem saat 15.30’da Uni-Mail’de yürüyüşçülerin toplanmasıyla başladı. Dans grubunun çeşitli gösterileriyle harekete geçen kitle, dövizleriyle pankartlarıyla yürüyüş gerçekleştirdi. Cenevre Alhambra önünde son bulan yürüyüş ve miting ardından Alhambra salonunda ‘Feminizm bugün nasıl düşünmeli?’ konulu panel düzenlendi.

LOZAN’DA 5000 KİŞİ

Lozan’da 24 Kasım Cumartesi akşamı yürüyüş için Place de la Riponne’da bir araya gelen binlerce kadın ve erkek cinsiyetçiliğe ve şiddete “**hayır**” dedi.

Place de la Riponne’da birçok yerli ve göçmen kadın örgütlerinin inisiyatifi ile 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddetle Uluslararası Mücadele Günü nedeniyle yürüyüş ve miting düzenlendi. Buradaki konuşmalarda da, kadınlara yönelik her türlü ayrımcılık, şiddet protesto edilirken, tacize, tecavüze, kadın cinayetlerine ‘**Yeter artık**’ denilerek, ‘Özgür bir toplumda yaşamak istiyoruz’ ifadelerine yer verildi. Yürüyüşe yaklaşık 5 bin kişi katıldı. Kadınlar, taleplerinin yazılı olduğu pankart ve dövizleriyle 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddetle Uluslararası Mücadele Günü’ne dikkat çekti.

Kadınlar bir sonraki adımlarının 14 Haziran 2019’da yapılacak kadın grevi olduğunu belirtti. Kadınlara yönelik her türlü hakaret, şiddet, taciz ve tecavüzün son bulmasını isteyen kadınlar, 14 Haziran 2019 da buluşacaklarını belirtti.

FRİBOURG’DA YÜZLERCE KADIN

Fribourg’da yüzlerce kadın “**Sokağı alalım, haklarımızı geri alalım**” sloganıyla saat 17.00’da l’Espace Jean Tinguely/Niki St-Phalle önünde buluşarak, 17.30’da yürüyüşe geçti. Kadınlar havanın kararmasıyla büyük mumlar yaktı.

Neuchatel Kantonu'nda yapılan gece yürüyüşüne de 250 kişi katıldı. Saat 17.00'da Neuchatel Place Pury'de bir araya gelen kadınlar 'Sokak evimiz gibidir' yazılı dövizleri ile 17.15'de sessiz bir yürüyüş gerçekleştirdi.

İSPANYA

İspanya'da binlerce kadın, İspanya'nın başkenti Madrid sokaklarında, kadına yönelik şiddete son verilmesi çağrısında bulunmak için yürüyüş yaptı. 25 Kasım Kadına Karşı Şiddete Karşı Uluslar arası Mücadele ve Dayanışma Günü için yapılan eylemde kadınlar "**Daha az değil, özgür olmak istiyoruz**" sloganıyla sokaklardaydı. İspanya'nın diğer şehirlerinde de benzer protestolar vardı. Bir grup kadın ise dayanışma vesilesiyle gösteri düzenledi.

İTALYA

İtalyalı kadınlar bu yıl kadına yönelik şiddete karşı yapılan gösterilerde 'Pillon yasa taslağı'nı protesto etti. Deutsche Welle'nin haberine göre, İtalyan Parlamentosu'nda sıkça tartışılan taslak, ismini aşırı sağcı Lega Parti senatörü Simone Pillon tarafından alıyor. Geçmesi halinde aile yasasını kökten değiştirilmesinin önünü açacak yasa taslağının ana maddelerinden biri boşanmalarda arabuluculuğu zorunlu kılması. '*Aile tartışmalarının mahkemeye ulaşmadan çözümlü*' diye sunulan bu madde aslında kadınların yıllar içinde kazandığı hakları-

nın bir çırpıda silinmesini kolaylaştıracak. Taslağı eleştirenlere göre, eğer kabul edilirse, kadınlar şiddet gördükleri ilişkileri bitiremeyecek ve şiddeti rapor etmede, çocuklarının velayetini almada bile zorluk yaşayacak.

Ulusal İstatistik Kurumu'na göre 2014'ten beri yaklaşık 7 milyon İtalyan kadın şiddete maruz kalırken, yüzde 78'i bunu rapor etmemiş ya da yardım aramamış. Ekonomik eşitsizlik de kadınların şiddet gördükleri ilişkide kalmasına sebep olan etmenlerden biri.

Çocukların velayetini alsalar bile, onlara diğer eşle aynı yaşam standartlarını sağlayamayacaklar.

Kasım ayı ortalarında kadın örgütleri, psikologlar, hukukçular başta olmak üzere binlerce kişi bu yasa tasarısına karşı 60 şehirde eylem yapmıştı. BM'den de eleştiri alan yasa tasarısı, aile içi şiddet sorunun görmezden geliyor ve arabuluculuk önerisiyle İstanbul Anlaşması'yla çakışıyor.

YUNANİSTAN

Yunanistan'da 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslar arası Mücadele ve Dayanışma Günü için kadınlar ülkelerinde yaşanan istismar ve şiddete karşı kadınlar sokaklara çıktı. Atina'nın merkezinde yapılan eylemlerin ana sloganı ise '**sesini yükselt**' idi.

Yapılan bu eylemler aynı zamanda istismara uğrayıp destek arayan ve şiddete son vermek için mücadele eden kadınların Yunan yetkililerine ilettiği bir mesaj olarak adlandırıldı.

NEPAL

Nepal'de, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü için ülke genelinde 'Cinsiyete dayalı şiddet ve istismar; Kabul edilemez!' temasıyla bir dizi program düzenleniyor. Nepal'in bu yılki etkinliğinde Birleşmiş Milletler'in teması olan "**Orange the World: #HearMeToo**" hashtag'leri gündemde.

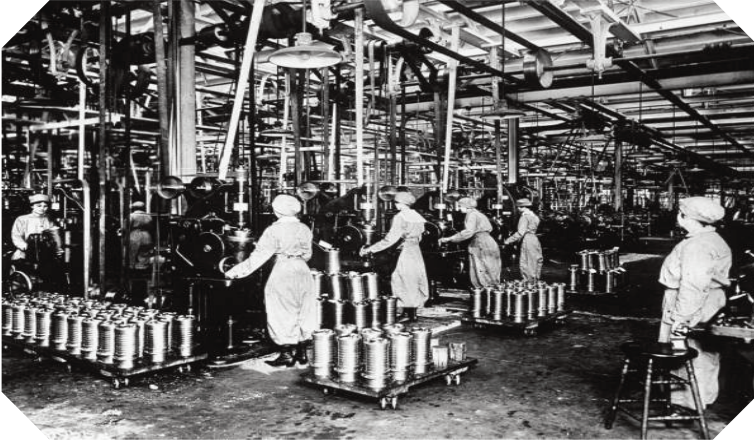
İRLANDA

İrlanda'da kadınlar, erkekler ile birlikte 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü için 24 Kasım günü Cork Adliyesi'nde cinsel taciz ve şiddet mağdurlarıyla dayanışma için bir araya geldi. “İpleri eline almasına izin verme” şiarıyla bir araya gelen kadınlar turuncu balonlar ile şiddetin tüm mağdurlarına destek oluyor.

Antakya'dan Sabırsızlık Zamanı Okurları

SSCB'DE KADINLAR VE ÜRETİM - 1

Toplumsal yaşamın tüm alanlarında kadının hak eşitliğini ilan eden ve yasal güvence altına alan **Ekim Devrimi**'nin daha ilk günlerinde “eşit iş eşit ücret”, 8 saatlik işgünü, kadın emeğinin korunmasına, anne ve çocuğun korunmasına dair yasaları ilan eden kararnameler yayınlandı. Sovyet iktidarı, annelik ve ev kadınının ev içi faaliyetlerini, toplumsal üretimdeki çalışmaya denk, toplumsal fonksiyonlar olarak tanıdı. Köylüye toprak dağıtımında, ailelere değil, bireylere kendi parselini verme yöntemini izledi. Böylece köylü kadınlar kendi topraklarının sahibi oluyorlardı. Artık toprağı kendisi mi işleyecek, yoksa kolektif çiftliğe mi girecek, bunu belirleyecek olan köylü kadının kendisiydi.

Bu şekilde kadının geriye itilmesi, yasa yoluyla ortadan kaldırılmış oldu. Ancak bu henüz, kadının bu haklara fiilen kavuştuğu anlamına gelmiyordu. Top-

lumsal üretime kitlesel olarak çekilebilmesi için kadın, bu hakları gerçekleştirebilmenin reel olanaklarına sahip olmalıydı. Kadınların ekonomik hak eşitliğinden gerçek anlamda faydalanabilmesi, Sovyet devletinin, sendikaların ve diğer örgütlenmelerin gerekli önkoşulları yaratmak için büyük çaplı çalışmalar yürütmesiyle mümkün olabildi.

Bunlar neydi? Kadınların kültürel düzeyini yükseltmek, meslek edinebilecek-

leri ya da kendilerini geliştirebilecekleri okulları ve kursları hayata geçirmek için devasa çalışmalar yürütüldü. Kadınların toplumsal üretime katılabilmeleri için

çocuklarını emanet edebilecekleri ve çocuklarının yetiştilmesine yardımcı olacak yaygın bir çocuk bakım/egitim kuruluşları (kreşler, yurtlar, yatılı okullar, etüt merkezleri vb.) ağı yaratıldı. Kadınların yaşantısını kolaylaştırmak için, mahallelere, tek tek fabrikalara dek örgütlenen yemekhaneler, kantinler, çamaşırhaneler, terzihaneler, alınan diğer önlemlerin başında geliyor. Bu önlemler aynı zamanda kadının toplumsal yaşamın örgütlenmesine çekilmesinin bir aracını da oluşturdu. Kadınların önemli bir

bölümü devlet, Sovyet ve parti örgütleri içinde

idari hizmetlerde, tüketim malları dağıtımının örgütlenmesi/idaresi alanında veya anne ve çocuk koruma kurumlarında, çocuk yuvaları, kamu mutfakları, kamu çamaşırhanelerinde vb. işlerde çalışma içine çekildiler.

“Eşit işe eşit ücret” ilkesinin yasal güvence altına alınmasına karşın, 1918 yılında kadınların ortalama ücreti halen, erkeklerin ortalama ücretinin ancak yarısı kadardı. Bunun başlıca nedeni Çarlık Rusya’sında kadının durumuna bağlı olarak kadın emeğinin, kalifiye emek olmamasıydı. Bu durumun temelden değişmesinin yegane yolu, kadınların kalifikasyonunun artırılmasıydı. Bu olgudan hareket eden

komünist partisi, sendikalar ve kadın kolları çok yönlü bir uğraş verdiler.

Bu alandaki ilk ve en önemli adım, okur-yazarlığın yaygınlaştırılması kampanyasıydı. Kadımlar arasında okur-yazarlığın yaygınlaştırılması mücadelesi özellikle **Jenotyel** aracılığıyla yürütüldü. Büyük bir kampanyayla, her işletmede, her kültür kulübünde, her kolektif çiftlikte vb. emekçi kadınlar için okuma-yazma kursları açıldı. Özellikle kırsal kesimdeki ve Rusya'nın doğu bölgelerindeki emekçi kadın kitlelerine ulaşmak ve onları kampanyaya katmak için “ajitasyon trenleri”, “ajitasyon arabaları” ve “ajitasyon gemileri” inisiyatifi geliştirildi. Emekçi kadın kitlelerini siyasal alanda aktifleştirmek amacıyla yaratılan delege sistemi de **okur-yazarlık kampanyası** içinde önemli bir işlev gördü.

Bütün ülke çapında okul ve diğer eğitim kurumları ağının geliştirilmesi eşliğinde yürütülen yetişkinler arasında okur-yazarlık kampanyaları, kısa bir zaman diliminde hedefe ulaşılmasını mümkün kıldı. 1930'lu yılların ikinci yarısında okur-yazar olmama durumu esasta, yarı okur-yazar olma olgusu ise büyük ölçüde tasfiye edilmişti. **II. Dünya Savaşı öncesinde ise bütün ülkede artık 7 yıllık zorunlu öğrenim uygulamaya geçmişti.**

Bir yandan mümkün olan en büyük kadın kitesini üretime çekmeye çalışırken, diğer yandan kadın emeğini kalifiyeleştirme doğrultusunda planlı ve sistemli bir politika güden Sovyet iktidarı, eskiden beri erkeğin tekelinde olan sanayi ve iş alanlarını kadınlara açtı. Bu amaçla, meslek okullarına, fabrika ve işletmelerde açılan çırak okulları ve kurslarına kadınların mümkün olan en büyük oranda katılımı sağlanmaya çalışıldı. Kota uygulaması da dahil olmak üzere bir dizi tedbire başvuruldu. Kadın emeğinin kalifiyeleştirilmesi mücadelesinin bir dizi zorlukları içinde taşıdığını ve her şeyden önce kadın emeğini küçümseyen anlayışlara karşı mücadele ile el ele yürüdüğünü de burada belirtmek gerekir.

Kadın emeğinin kalifiyeleştirilmesine verilen önem sonucunda bu alanda büyük mesafeler kat edildi. 1937 yılında, İkinci Beş Yıllık Plan'ın sonuna doğru, kadınların %39'u sanayi ve inşaat sektöründe, %20'si eğitim ve sağlık alanında, %15'i ulaştırma, ticaret ve işletme kamu mutfaklarında, %7'si Sovhoz ve Makine Traktör İstasyonları'nda ve %7'si devlet ve toplumsal örgütlerde çalışıyordu.

Antakya'dan DÖB'lü Bir Kadın

Korku, toplumları ve hatta bütün insanlığı en çabuk etki altına alan duyguların başında gelir. Durumun bu şekilde tezahür ediyor olması elbette ki tarihin tekerlerinin hemen her dönemde yanlış yöne döndüğüne işaret etmez. Korku; cesaret, öfke, kin, nefret, sevgi kadar insani bir olgudur ve hayatta kalma içgüdüğü ile beraber evrimsel süreçte gelişmiştir ve son derece güçlü maddi dayanakları bulunmaktadır. **Korku, ilk bakışta, cesaretin karşısında duran bir olgu gibi görünse de, aslında cesaretin tamamlayıcısıdır.** Çünkü korkunun olmadığı yerde cesareten bahsetmek mümkün değildir. Cesareti tanımlamak da ancak korku üzerinden mümkündür: Korkunun olduğu bir yerde korkuya kapılmadan, korkuya boyun eğmeden eyleme geçmek...

Bu coğrafyanın tarihine de baktığımız zaman en cesur adımların hep korkunun toplumsal olarak en yüksek dönemlerde atıldığı en büyük sıçramaların hep baskının en yüksek olduğu dönemlerde atıldığı görülür. Örneğin, 68 görece rahat bir ortamın ama 71 yoğun baskının ürünüdür. 2000li yılların ve 2010'lu yılların başları da bu şekilde değerlendirilebilir.

Tarihi şimdilik bir kenara bırakalım. "Gençlik olarak bugün ne hissediyoruz?" sorusuna odaklanalım biraz. Bir kere biz - bugünün gençliği- daha doğduğumuz andan itibaren kucağımızda ailemizden aldığımız bir korkuyla doğduk. Yıllar geçtikçe de bu korkunun üzerine sürekli yenisi eklendi: İşsizlik, güvencesizlik, geleceksizlik, hayatta kalma... Ailemizden, toplumdan, kitaplardan, sanattan, medyadan aldığımız "iyi" kavramının bizzat ailemiz, toplum, sanat ve medya tarafından çığnendiği gerçeğinin yarı-farkındalığıyla gerçekliğe yabancılaştık ve gerçeğin kendisinden korkar/kaçar olduk. Bütün bunlara 2013'te Gezi'yle **size de sisteminize de itaat etmiyoruz** diyerek en güzel cevabı versek de devrimin kıyısından dönmek korkularımıza büyük bir korku daha ekledi. Faşist devlet karşımıza daha ciddi bir şekilde dikildi. Bugüne dek zaten aralıksız olarak kullanageldiği baskı aygıtlarını

daha yoğun bir şekilde kullanmaya başladı. Bütün baskı aygıtlarını kafamıza bir silah gibi dayadı ve geleceğe bakarken kafamızı bize gösterilenden başka yere çevirmemiz halinde o silahın – gözaltıların, tutuklamaların, kaçırılmaların ve işkencelerin – patlayacağını bize göstermekten bir an bile tereddüt etmedi. Biz ne yapık? Gezi’de yarattığımız o muhteşem eserin geçici bir süreliğine de olsa geri çekilmesine izin verdik. Korktuk, ama içimizden **en mükemmellerimiz mücadeleye devam etti**.

Peki, korku bize ne verdi? Gezi’de kahramanlıklar yaratan milyonlar, gençler olarak; korku ve başarısızlık, bizi gerçekliğe iyice düşman etti. Kendimizi alkole, uyuşturucuya, içi boş eğlencelere verdik, yozlaştık. Yozlaştıkça ufkumuzu daralttık, ufkumuzu daralttıkça korktuk, korktukça daha çok yozlaştık. Kısacası kendimize korku yaratmaktan başka hiçbir işe yaramayan bir kısır döngünün içine girdik. **Şimdi bir durup kendimize soralım:** Bize bu korkuyu salan, bizi güvencesizleştiren, geleceksizleştiren bir de üstüne bizi tehdit eden bu sistemden, bu devletten, bu toplumsal yapıdan nasıl bir beklentimiz olabilir? Bizi yozlaştıran, cahilleştiren bu toplumsal sisteme verilecek en büyük cevap susup oturmak ve korkuyu büyütme midir? Elbette ki hayır... Toplumun bütün çürümüşlüğüyle karşımızda durduğu, insanların hiçbir şekilde mutlu ve memnun olmadığı, otoritelere itaatsizliğin arttığı ve korktuğu için bizi korkutan burjuva toplum korkuyla yıkılmayacak. Korku doğaldır, insanidir fakat kurtuluşumuz kesinlikle değildir.

İnanıyoruz ki, bu korkularımızın öyle ya da böyle sonu gelecek. Fakat bunun için yapılması gereken oturup beklemek değil korkuyla savaşmak, korkunun karşısına cüreti koymaktır. Çünkü bu zinciri koparmak, bu kısır döngüyü yıkmak cesaret gerektirir. Örneğin, bugün onlarca taciz, tecavüz vakaları kadınların yaşam tarzları -kiyafetleri, gece sokakta olmaları, alkollü olmaları- bahane edilerek meşullaştırılmaya çalışıyor, fakat onlara en güzel cevabı gene kadınlar yaşam tarzlarından vazgeçmeyerek, her şeyi göze alarak veriyorlar. 3. Havalimanı, Flormar, Cargill, Gripin işçileri her türlü riski göze alarak grevlerini sürdürüyorlar. Onlarca öğrenci, korkmuyoruz, itaat etmiyoruz dedikleri için cezaevlerinde ancak onların cesaretleriyle kırdıkları bu zinciri dışarıda yüzlerce kırmaya devam ediyorlar. Bütün trans-cinayetlerine, cinsel yönelimlerinden ötürü tacize, tecavüze, hakarete uğramalarına karşın LGBTİ+ bireyler cinsel yönelimlerini gizlemeden açık açık yaşıyorlar hayatlarını ve göze alıyorlar her şeyi.

Kısacası korku, korkuyu; cesaret de cesareti besler. Bırakalım onlar korksun. Biz cesaret ve cüretle ileriye yürüelim!

Arno Doğan

KOMÜNİST KARAKTERİ YARATALIM

Dünya genelinde **emperyalist-kapitalist sistemin** girmiş olduğu kriz ve çürüme, gençlik kitlelerini de etkiliyor. Bunun büyük bir kesimini öğrenci gençlik oluşturuyor ve onları bu düzenle bağlarını koparmaya, başka bir dünya arayışlarına itiyor.

Küresel çapta gelişen halk hareketlerinde, eylemlerde, öğrenciler eylem alanlarını en önce dolduran dinamik güçlerden bir tanesi. Öğrenci gençliğin ileri kesimleri hem kendi talepleri, hem de gelişen toplumsal mücadelelerde yer alabiliyor, kavganın ön safına atılabiliyor.

Bugün bizim coğrafyalarımızda da mücadelenin ön saflarında yer alan, devrimci güçlerin saflarını dolduran kesimlerden biri de öğrenci gençliğin ileri kesimleridir. **Dinci-faşizm** bunun önünü almak için, tıpkı diğer gerici, faşist iktidarlar gibi pratikte baskı, saldırı, sindirme, ablukaya alma gibi yöntemleri kullanıyor ve gerici-faşist ideolojisini üniversitelerde, liselerde, eğitim müfredatında uygulayarak kendi sivil-faşist yedek güçlerini oluşturmaya çalışıyor. Üniversitelerin polis-ögb-sivil faşist gibi karşı-devrim güçleriyle doldurulması,

baskılar, yasaklamalar ile devrimcilerin açık çalışmasının hareket alanının daraltılmaya çalışılması, akademiden ilerici, sosyalist akademisyenlerin tasfiye edilmesi etkilerini çok yakından hissettiğimiz gelişmeler.

Eğitimin sermaye için piyasacı ve gerici olarak düzenlenmesinin hızlandırılması, ilerici-devrimci öğrencilere yönelik okuldan atmaların, soruşturma, tutuklama furyalarının alabildiğine azgınlaşması, dinci-faşizmin **gençlik hareketinin önünü alabilmek için** uyguladığı pratiklerden bazıları. Fakat bu yazımızın konusu sermayenin ve dinci-faşist iktidarın devrimci güçlere yönelik uyguladığı saldırılar, dinci-faşizmin gençlik hareketine yönelimini tartışmak değildir. Burada yürüteceğimiz tartışma, devrimci güçler açısından ileriye nasıl daha iyi yürüyebileceğimiz ve güç biriktirebileceğimiz üzerinedir. Buradaki **amacımız sadece bir durum tespitinden ziyade, biz devrimci öğrencilerin neler yapabildiği, daha iyisini başarmak için neler yapabileceğine** dair kafa yormadır.

Nasıl ki, karşımızdaki devlet aygıtının ve savunucusu olduğu sermaye sınıfının tarihsel misyonu bu ülkede devrimin başarıya ulaşmasına karşı savaşmaksa, biz Leninist gençliğin de görevi çalışmalarımıza sıkı sıkı sarılıp gençliğin devrimci örgütü, odak gücü olmayı başarmaktır. Bunu başarabilmemizin yolları var, fakat bu hem verili koşulların bizlerden yana olmasından hem de üniversitelerdeki, sokaktaki ısrarlı, disiplinli çalışmamızdan geçiyor. Daha önceki yazılarımızda öğrenci gençliğin ciddi bir kesiminin yüzünü sola, sosyalizme çevirdiği tespitini yapmıştık. **Dünya genelinde ve bizim coğrafyalarımızda gençlik kitleleri yüzünü sosyalizme çevirmiş.**

Üniversitelerin bugün düne göre görece daha sessiz olması, çok yoğun kuşatma, abluka, sindirme çalışmaları ile tarafsız duran gençlik kesimlerinin bizim saflarımıza katılmada daha imtinalı davranması, eksikliği kitlede değil, kendimizde bulmamız gerektiğini ortaya çıkarıyor. Reformizmin ideolojik ve pratik etkisinde olan gençlik kesimlerini çıkaracak olursak, üniversitelerde hareketsiz duran, olayları sessizce izleyen, takip eden, kendince yorumlayan oldukça geniş kesimlerin olduğunu görebiliyoruz. Daha dün kitle hareketi daha canlı, enerjik bir şekilde sokaktayken binlerce genç insan kendiliğinden mücadeleye katılmış, çatışmaların ön saflarında dövüşmüştü. Bu gençlik kitlelerinin harekete geçmesi hem devrimcilerin senelerdir yürüttüğü ısrarlı çalışmaların bir sonucu, hem de nesnel koşulların **öğrenci gençliği devrim saflarında örgütlenmeye ittiğini** gösteriyor.

Peki örgütsel gücümüzü pekiştirme, daha yoğun kitle bağları yakalama konusunda neden yeteri kadar başarı gösteremiyoruz?

Bu soruyu bugünlerde her birimiz kendimize soruyoruz, sormalıyız. Çalışmamızın daha güçlü, sıkı, merkezi, etkin olmasını istiyorsak, cevabı bulmak bizim işidir. Üniversitelerdeki gençlik çalışmalarının karakteri aktif, tanınan, ama bir o kadar militan örgüt olmayı gerektiriyor. Fakat bu çalışmanın sokakla bağı her zaman olmalı, sokağın sesi okula taşınabilmelidir. Ama bir gençlik örgütünü, devrimci, militan disiplinli yapan hem onun ideolojisidir hem de o örgütü temsil eden gençlik kadrolarının kendisidir. Gençlik kitlelerini örgütlemekteki yaklaşım hatalarımız, eski alışkanlıklarımız sonuç almanın önündeki ciddi engellerden bir tanesidir.

Örgütlenmek için yürüttüğümüz çalışmalarımızda mükemmeliyetçilik, hataların kabul edilme-
mesi, sorun çözücü olmanın önüne geçmektedir.

Lenin, gençlik kitlelerinin devrimci saflara katılmasında, iç savaş sürecinde devrimci saflarda eğitilmesi sürecinde hatalar yapılabileceğini, fakat bu hatalardan korkmamak, bu büyük okulda gençlik kitlelerinin **hatalar yaparak ileriye yürüyeceğini** belirtmiştir. İnisiyatiften, girişkenlikten yoksunluk, siyasal çalışmalarımızın yaygınlaştırılması konusundaki en büyük eksikliğimizdir. Faaliyet yürüten bir yoldaş, bulunduğu yerde tek olabilir, merkezden uzak olabilir, fakat bu o yoldaşın hareketsiz kalmasına, pasif olmasına neden olmamalıdır.

Tam tersine, o yoldaşın sorumluluğu omuzlaması, işe girişmesi gerekiyor.

Bu onun bir süre de olsa çevresinde insan biriktirene kadar yalnız olmasına sebebiyet verebilir, ama işe girişen hem öğrenir, hem de çevresine öğretebilir.

Konformizm gençlik çalışmalarımızda öğrenci kadrolarımızda daha fazla görülebiliyor. Bu **ilerlemenin, disiplinsizliğin, gevşek çalışmanın** önünü açacaktır. Çalışmanın disiplinli yürütülmesi sonuç alabilmenin, alınan kararın uygulanmasının, bir komite olarak çalışabilmenin bir ilkesidir. Bu dönem çalışmalarımızda sürekli ve görünür faaliyeti başarabilmenin yolu, büyük hedeflere ilerlerken önümüze koyacağımız daha küçük ve orta vadeli hedeflerde zafer kazanabilmektir. Bu küçük ama sürekli başarıların bizlere vereceği moral ve motivasyon, karşılaştığımız zorluklarla daha iyi baş edebilmenin anahtarıdır. Örneğin çevre ilişkimiz olan birisini saflarımıza katmak, haftalık yerel planlar yapmak bunları yerine getirmek, teorik gelişimimizde kendimize hedefler koyup bunları uygulayabilmektir. Mücadelede pratikte, politikada, ideolojide partizanlık yani görüşlerimizi ısrarla her yerde, her ortamda savunma, bugün devrimden yüzünü başka yanlara dönen, devrim kaçkınlarının bolca bulunduğu bir ortamda örgütlenme anlamında bizleri daha fazla insana, daha fazla çevreye ulaştıracaktır. **Partizanlık**, devrimci marksistler açısından bir şeyi körü körüne savunmak değildir, tersine haklılığına inandığımız, bilimsel olan görüşlerimizin toplumda cisimleşmesi için edinmemiz gereken bir alışkanlık biçimidir.

Gezi Ayaklanmasına milyonlarca gencin katıldığı bu coğrafyada, bugün örgütlenmeyi, devrimcilerin kendilerine ulaşmasını bekleyen binlerce genç insan var. Üniversiteler, devrimci mücadelenin hala çok önemli olduğu, savaşın sürdüğü bir cephesidir. Şimdi geri alışkanlıklarımızı mahkum etme, daha fazla çabalama, daha fazla insana ulaşma zamanı!

Umut Güneş

HDP GENÇLİK İKİNCİ OLAĞAN KONGRESİ

25 Kasım'da Diyarbakır'ın Bağlar ilçesinde HDP Gençlik Meclisleri'nin "**Örgütlen Özgürleş Sömürgeçiliği Parçala**" şiarıyla düzenlemiş olduğu 2. Olağan Kongresi gerçekleşti. Devrimci Öğrenci Birliği olarak biz de bu kongreye katıldık. Kongre için HDP bütün şehirlerden Diyarbakır'a araç kaldırmıştı. Bizler de İstanbul'dan yola çıktık. 24 Kasım günü saat 11.00' de yolculuğumuz başladı. Yolculuk başlamadan evvel araçların kaldırılacağı noktalarda sivil polisler, sivil ekipler otobüsleri gözlüyorlardı ve birbirine kongreye gidebilecek gençleri tarif ediyorlardı: 'Şu sırt çantalı, şu renk montu olan' diye. Yola çıktuktan sonra ilk çevirme Gebze tarafında oldu. Burada bizi yaklaşık iki saat sadece GBT işlemi için beklettiler. Tabii, Kürt analarımızın sesleri yükselmeye başladı: "*Kongreye gidiyoruz biz sadece, kongreden de mi korkuyorsunuz!*"

Bekleyişimizin ardından kimliklerimizi aldıktan sonra alkışlarla, zılgıtlarla tekrar yola koyulduk. Birkaç defa daha durdurulduk Diyarbakır'a yetişmeden önce, ama bunları anlatmaktansa otobüsteki ruh ve coşkuyu sizlere aktarmak istiyorum. Otobüste kadın, erkek, genç, yaşlı, çocuk herkesin moral motivasyonu, coşkusu o kadar yüksekti ki etkilenmemek elde değildi. Marşlar, türküler söyleniyor, sloganlar atılıyor, halaylar çekiliyordu Diyarbakır'a varana kadar. Bu coş-

kulu ruh sadece bizim otobüste değildi, mola noktalarında diğer otobüslerle gelen insanlar iner inmez hep birlikte halay çekmeye başlıyordu. O anki ruh hali, kongrenin heyecanının hevallerin dört bir yanını sardığıydı.. Bu durum bizleri de oldukça heyecanlandırıyordu. Bu, bizce örnek alınacak bir durumdu.

Daha sonra Diyarbakır'a vardığımızda Silvan tarafında durdurulduk. Bir süre bekledikten sonra tekrar Bağlar'a varmak için yola koyulduk. Bağlar'a vardığımızda kongrenin gerçekleşeceği alana sloganlar eşliğinde gitmeye başladık. Birkaç dakika sonra yine durdurulduk. Slogan atarak yürüyemezsiniz diye karşımıza dikildi faşist devlet güçleri. Kentte yoğun bir abluka da mevcuttu. O an sesler daha da yükseldi ve o coşku kat be kat arttı. Arama noktalarında **kalemler bile** kongre salonuna alınmadı. Ve tüm tehditlere rağmen kongre salonuna girdik.

Bahçede dur durak bilmeyen halaylar büyük bir coşkuyla devam ediyordu.

Bir kaç saat sonra etkinlik başladı. Kongre İran'dan, Güney Kürdistan'dan katılan

temsilcilerin konuşmalarıyla başladı. İran'dan kongreye katılan Demokrat Gençlik Üyesi Peçewa Alipur: *“Rojhilatlı gençler olarak, gerilla ve peşmergenin DA-İŞ'e karşı mücadelesini kutluyoruz. Biz Rojhilathlı gençler olarak; HDP Gençlik Meclisi'nin yürüttüğü mücadelenin bir parçası olmak için Diyarbakır'dayız. Süruç'ta işgalci güçler gençleri katletti. Ancak gençler işgalcilere karşı boyun eğmedi. Bu süreçte Kürt gençleri Kürt Ulusal Birliği'ne öncülük etmelidir. Kürtlerin birlik ruhuyla kongrenizi selamlıyoruz.”* diyerek konuşmasını tamamladı.

Güney Kürdistan'dan Kürdistan Komünist Gençlik Üyesi Rêbaz Haşim, *“Kürdistan'ın başkenti Amed'e selam olsun. 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'nde gençlik kongresini gerçekleştirmek*

önemlidir. Kürdistan gençlerinin selamlarını sizlere getirdim. Bugün burada bulunduğumuz için çok mutluyuz. Kongrenin Kürt gençlerinin örgütlenmesi için bir adım olmasını umut ediyoruz” dedi ve kongreyi selamlayarak konuşmasını sonlandırdı.

Yine dayanışma mesajları okunmaya devam edildi. Sonrasında ise HDP Gençlik Meclisleri'nin perspektif metni okundu. Bu metinde insanın en dinamik çağının gençlik olduğu ve gençliğin temel özeliğinin hareketlilik olduğunu, gençliğin devrimci bir karaktere sahip olduğu söylenildi. Gençliğin daha çok eşitlikten ve adaletten yana olduğu ve yaşanan sistemdeki çelişkilerle mücadele halinde olduğu belirtildi.

Daha sonra ise faaliyet raporları üzerine kısa bir konuşma gerçekleşti. Bu konuşmada 2016'dan 2018'e kadar HDP Gençlik Meclisleri'nin nasıl bir çalışma yöntemi izlediğini ve bu süreçte neler yapıldığı anlatıldı. İlk kongrede alınan kararların birçoğunun gerçekleşmesi için mücadele verildiğini, birçok yerde il ve ilçe meclislerinin oluşturulduğunu, gençlik meclislerinin büyütülmesi gerektiği belirtildi. Ve konuşma şöyle sona erdi: “*Abdullah Öcalan'ın üzerindeki tecrit kalkana kadar, Kürdistan dağlarında var olan işgal durumu sona erene kadar, Türkiye metropollerinde emekçilerin, işçilerin sorunları bitene kadar, kadınlar özgüleşene kadar, vicdani ret hakkı kabul edilene kadar, üniversitedeki tekçi, ırkçı, militarist zihniyet bitene kadar HDP Gençlik Meclisleri bütün alanlarda mücadeleyi yürütmeye devam edecektir”*

Kongre bu şekilde geçerken bizim merak ettiğimiz gençlik meclislerinde bulunan arkadaşların hangi konular üzerine konuşma yapacağı ve hangi konu başlıklarında tartışma açılacağıydı. Yürütülen tartışmalar bağlamında bizler de orada sözümüzü söylemek istiyorduk. Fakat maalesef böyle bir fırsatımız olmadı. Herhangi bir konu üzerinde tartışma yürütülmedi, görüşler belirtilemedi. Kongrenin bu şekilde devam etmesi bizde cevaplanmasını istediğimiz bazı soru işaretleri oluşturdu.

Daha sonra kongre bitiminde bu konuyu oradaki hevalerle tartıştık. Bizler kongreye gelirken sunumların gerçekleşeceği, bu kongreye katılan genç arkadaşlarla birlikte tartışmalar yürütüleceği düşüncesiyle yola çıkmışken, böyle bir durumla karşılaşmamızın bizim açımızdan bir eksiklik olduğunu dostça, samimi bir şekilde dile getirdik. Onlar da eleştirimizin haklı olduğunu, konuşmak isteyen tüm genç katılımcıların sözünü söylemesi ve bu ortamın sağlanması gerektiğini dile getirdiler. En temel amaçlarının da ilk olarak bu kongrenin her koşulda

gerçekleşmesini sağlamak olduğunu söylediler. Kongreye günler kala Yönetim Kurulu'nda yer alan ve kongre çalışmasını yürüten arkadaşların ev baskınlarıyla gözaltına alınmasının da eksikliğin oluşmasına neden olduğunu belirttiler.

Etkinlik devam ederken bizler bu durumu hissetmedik; ama etkinliğin güvenliğinden sorumlu olan arkadaşlara polisler büyük bir baskı uygulamış. Polisler atılan sloganlardan, asılan pankartlardan, söylenen marşlardan, büyük bir coşkuyla çekilen halaylardan rahatsız olmuştu. Etkinlik devam ederken sık sık “Sloganlar atılmasın, marşlar söylenmesin eğer devam edilirse içeriye gaz atacamız, müdahale edeceğiz” demişler. Fakat hevallerin inisiyatifli, özgüvenli, serinkanlı davranması ve her türlü zorluğa rağmen etkinliğin coşkulu, kalabalık bir şekilde gerçekleştirilmesi düşmanın saldırmayı göze almasını engelledi.

Dinci-faşizm bulunduğumuz her alanda gençlere, toplumun dinamik güçlerine yani devrim güçlerine saldırmaya devam ediyor. Gençlik kongresine katılan anaların, gençlerin, hevallerin bu coşku dolu ruhu, etkinliği yapma kararlılığı onların bir kez daha moralinin bozulmasına emin ki katkıda bulunmuştur. Gerçekten yıllardır yok sayılan, ana dilini konuşamayan, katledilen, top- rakları ilhak ve işgal edilen Kürt halkı büyük mücadeleler vermiştir ve mücadele etmeye devam ediyor. Onların moral ve motivasyonu, coşku dolu ruhu, devrimci irade ve kararlılığı örnek alınası bir durumdur!

Devrimci Öğrenci Birliği /İstanbul

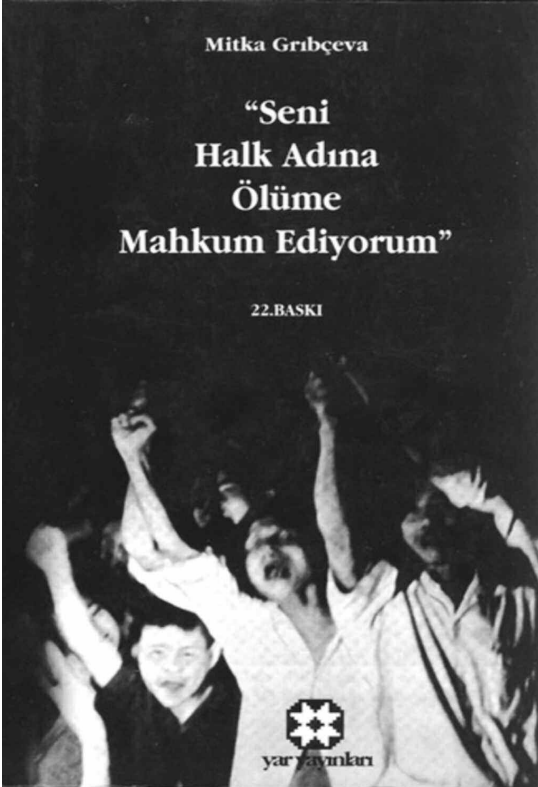
SENİ HALK ADINA ÖLÜME MAHKUM EDİYORUM

(KİTAP TANITIMI)

‘En sonra, en sonra kazandık ! Biz yendik! Bu, yurdumuzda kanlı faşizmin ebediyen yok edildiği demektir. Artık çalı diplerine, çukurlara gizlenmeyeceğiz, tuzağa tutulup arkamızdan sinsice vurulmaktan korkmayarak kasabalara, köylere rahatlıkla girebileceğiz demektir, yakınlarımıza, ailelerimize kavuşma saati yakın demektir.’ İlk sözleri bu olmuştu Mitka’nın.

Devrimin ilk saatlerinde. Nazi Ordusunun zulmünün doruğa ulaştığı 1940’lı yıllarda başlamıştı hikayesi.

Halk günlük gereksinimlerini bile karşılayamaz bir durumda, **büyük bir acı ve önlenebilir bir yoksullukla** sınılanıyordu. Tüm kötü koşullara ve olanaksızlıklara karşın kadını, erkeği, genci, yaşlısıyla Bulgaristan’ın emekçi halkları faşizme karşı savaşıyordu. Faşizme karşı savaşanlar **Vatan Cephesi’nde** birleşerek, faşizmin en karanlık günlerinde özgürlük için umut ışığını yakmıştı. Bu roman o unutulmaz isimsiz kahramanların, direnişin unutulmaz öyküsüdür. Romanın yazarı Mitka

Gribçeva da savaşan partizanlardan biridir. Hikayesi yoksulluk ve sefaletin

hakim olduğu köy evinden şehre tek başına yolculuğa çıktığı gün başlıyor. Mücadele yaşamı fabrika duvarlarından sokaklara illegal mücadele ile taşıyor. Yüreğinde olduğu gibi pratikte de mücadelesini büyütüyor. Artık onun adı Ogn yana'dır. Onun ve arkadaşlarının bu mücadelesi, faşizmin kesin yenilgisine dek sürer.

Kitabın yazarı aynı zamanda kitabın baş karakteridir. Kendi yaşamını kalem alan yazar söylenmeyenleri söylemiş, anlatılmayanları anlatmıştır. Bir devrimci kadının mücadele yaşamında diyalektik gelişim sürecini ele alırken bir yandan da **partizan yaşantısını** gözler önüne sermiştir.

Yeri geldi işten atıldı, dayak yedi, gözaltına alındı, eşi tutuklandı kampa yollandı, ceza aldı legal mücadele yaşamına son verip illegal yaşamına adım attı. Yeri geldi yoldaşlarını gözleri önünde kaybetti, ölümler gördü, yaşamak için yaşatmak için öldürdü. Yeri geldi yaralı bacağı ile günlerce dağ taş demeden yol aldı, birliğine ulaşmak için. Yeri geldi aç karna günlerce savaştı, devrime ulaşmak için. Gül bahçelerinde yürüyerek varılmayacaktı gidilecek yere. En iyi o biliyordu. En çok o hak ediyordu, onlar hak ediyordu.

Ve zafer günü 9 Eylül geldi çattı!

‘Ne kadar coşku, düşünce, duygu ve olaylarla doluydu bizim o ilk günümüz! Önce milisi silahlandırıp, muhtar atayıp, Vatan Cephesi komitesi seçip, halk İktidarını sağlamlaştırmak gerekiyordu. Etrafımızdaki halk bütün gün coşku içinde, sevinç içindeydi. Bayram yapmaya hazırlanıyordu, hem de o güne layık kızarmış kuzularıyla, bol bol kızıl şarabıyla. Ne var ki, bizim bayram için vaktimiz yoktu. İş bekliyordu bizi!’ diyen Mitka devrimi büyütmeye yaşamı boyunca devam etti.

Umudun, devrimin, inancın kitabı...

ANTAKYA'DAN DÖB'LÜ KADINLAR

YERYÜZÜNDE

*Hissetmen için açlığımı,
gözlerimdeki keder
ve acı perdesini arala.*

*Yüz yılların kahrı vardır,
göz kapaklarımın ardında.*

*Açlıktan,
sefaletten,
sürgünden,
türlü puştluklardan
kırılmış insan evlatlarının
onurlu kanlarıyla dolmuştur gözlerim.*

*Ola ki,
düşedursun tek bir damlacık;
yeryüzünün en uçsuz parçasına.*

*Kan kırmızı gözyaşlarımla,
bayraklaşır insanlık.*

Paramaz Ermes

FRANSA'DA ÖĞRENCİ EYLEMLERİ

Sarı Yelekliler'in eylemleriyle sarsılan Fransa'da enerji işçileri, çiftçiler, nakliye çalışanları hatta polis sendikası da ardı ardına grev açıklamaları yaparken, öğrenciler de meydanları boş bırakmadı. 6 Aralık günü **on binlerce liseli** okulları bloke etti, eylemler yaptı.

Hafta başından bu yana birçok lisede eylemler düzenlenirken, dün de 6 Aralık Perşembe günü de onlarca şehirde dersleri boykot eden on binlerce liseli öğrenci eylemde idi.

Sadece Seine-Saint-Denis **ilinde 37 lise binası bloke edilirken**, Yvelines iline bağlı Mantes-la-Jolie şehrinde **150'ye yakın öğrenci** polis tarafından gözaltına alındı.

Ülkenin büyük şehirlerinden Marsilya'da ise binlerce öğrenci Saint-Charles fakültesinden Vieux-Port alanına kadar yürüdü. **CGT, SUD-Solidaires** ve **SNES** gibi öğretmen sendikalarının da destek verdiği eyleme saldıran polisle öğrenciler arasında çatışmalar da yaşandı. Nice'de de en az **33 eylemci öğrenci** gözaltına alındı. Lyon, Lille, Montpeiller gibi şehirlerdeki eylemlerde de çok sayıda gözaltı oldu.

Eylemlerdeki çatışmalarda en az **700 lise öğrencisi** gözaltına alındı, ciddi oranda maddi hasar oluştu. Liseli çocukların gözaltına alınma anlarının videoları internette yayınlanmaya başlayınca dünya çapında tepkilere yol açtı.

50. YILINDA DÖB'LÜLER BULUŞUYOR!

SENİ DE BU ŞANLI TARİHİN
BİR PARÇASI OLMAK İÇİN
ÇAĞIRIYORUZ!

* Açılış Konuşması

* Panel

(68'den Günümüze
Öğrenci Hareketi
ve DÖB)

* Şiir-Müzik Dinletisi

15 Aralık 2018

12.00

İnşaat Mühendisleri Odası (İMO)

Reşatbey Mahallesi

62006. Sk (S. Sk)

01120 Seyhan/Adana

 @DOBirtigi

 @DOBirtigi

 istanbuldob@gmail.com

 0 546 276 01 81

68 yılının sıcak günleri. İşçiler, köylüler, emekçiler, öğrenciler eylemde ve öğrenci gençlik kendi bağrından devrimci önderlerini yetiştiriyor. Denizler bu kavgayı amiflerden, sokağa, oradan dağlara taşıyor ve bu yolda ölümsüzleşiyorlar. 68'in 50.yılında DÖB olarak Denizlerden aldığımızı mirasımızı zafere taşıyoruz. 50.yılımızda Adana'da gerçekleşecek etkinliğimizle kuruluş yıldönümümüzü selamlıyoruz. Seni de bu şanlı tarihin bir parçası olmaya çağırıyoruz!

DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ / DÖB

**ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK**

**19 ARALIK ZİNDAN KATLIAMINI
UNUTTURMAYACAĞIZ**